

Globální ochlazování v geopásmu Praha – Doksy aneb 32. ročník jarní klasiky.

Zaslechnu-li pojem „globální oteplování“, stejně jako i jinému expresidentovi se mi otvírá kudla-pardon, jsme cyklisté, ne loupežníci- tedy otevírá se mi rychloupínák v kapse. Poslední dva ročníky legendárního jarního klání cyklistů amatérů i samouků měly společné rysy – vytrvalý déšť, odporně lezavá zima, nepřátelský vítr. Kdosi poznamenal- typické doksácké počasí. Což mne dost vyděsilo. Všichni pamětníci musí prudce protestovat. Minimálně pětadvacet let byly Doksy synonymem nádherné cyklistické pohody, fungoval sedmičkový rytmus – šest slunečných ročníků, jeden deštivý. Najednou je všechno jinak, jdeme z extrému do extrému, v roce 2011 kruté vedro, následuje opakovaný teplotní pád nejméně o dvacet stupňů. Že by znamení shůry, bylo to krásné a bylo toho dost, finito? Ne, dokud budete vy, báječní votroci bicyklů, duše krásně soutěživé, dychtivé přes všechna ta utrpení přijíždět na start. Malá lekce z kupeckých počtů sice říká: Součet počtu účastníků za poslední dva roky je rovný průměru účastníků v každém z mnoha předcházejících. Co to pro nás pořadatele znamená je nabíledni. Vloni nás od ztráty zachránil sponzor, letos se nepodařil, tak jsem vybral penízky ze svého účtu, že ztrátu dorovná (když jsem si postavil hlavu, že čipy na Doksech chci a nikdy jinak), nepřijde-li dost závodníků. Ale zachránili jste mne a možná i další Doksy, vy všichni odolní, nezničitelní, co jste letos přijeli. Ono totiž nervovat se čtyři měsíce, dolovat z úradů a policií nespočet stanovení, rozhodnutí, povolení, pak hledat a přemluvit dostatečný počet lidiček, ochotných postavit se na křižovatky, šibovat s dopravními značkami, obětovat svůj čas ještě dražší tím, že je čtvrtek a má se být v zaměstnání a nakonec do toho ještě vrazit vlastní peníze (jsem normální důchodce, žádný kmotr), by mi moc chuti do příštího ročníku nepřidalo. I když přiznávám, dokud budu duchem a tělem vládnout, Doksy zahynout nenechám.

Přijelo 91 závodníků. Tedy aspoň o pár víc, než počet stránek dokumentů, potřebných k uspořádání závodu. Letos jich zas trochu přibýlo, když se Severočeši rozhodli, že chtějí souhlas všech obcí na trase. Naštěstí jsou to jen tři obce s velmi vstřícnými starosty. Nechci domýšlet, co by to obnášelo, kdyby se stejným nápadem přišli Středočeši...A ještě není všemu konec! Poslední sobotu před startem mi Martin Videman mailuje, že Řepín je neprůjezdný. Jdu do kolen, ale doufám, že tak zlé to nebude. Pro jistotu pátrám v mapě, mailem i mobilem konzultuji s Martinem (je místní) možnosti náhradní trasy. Základní podmínka – žádní pořadatelé navíc, tedy dvě křižovatky jinde než původní. V pondělí mi z Řepína i na Správě silnic potvrzují, že tudy cesta nevede. Takže volba je jasná, Mělnické Vtelno, Chorušice. Správa silnic chce novou žádost o povolení změny. Bleskově odesílám, obvolávám mělnickou Policii, šéfa UAC, dotčené pořadatele, hochy, co budou malovat šipky, rozvážet dopravní značky, všem je nutné dát na vědomí změnu trasy. A staříci holt přijdou o svou vrchařskou prémii. Povolení Správy silnic mi přichází v den startu ráno. Nemohu nezmínit můj sen ve čtvrtek nadránem – přišlo třicet lidiček a my závod zrušili, nemáme ani na pořadatele. S tím jsem se probudil.

Konec náhledu do kuchyně závodu a dostávám se na parkoviště u teplárny Třeboradice. Prší prší jen se leje, snažím se to nevnímat a odbavit své pořadatele, občas odběhnu k presentaci. Pohled do startovních listin zprvu není moc povzbuzující, chvíli probíráme možnost pustit všechny v jednom balíku, jako vloni, naštěstí opodál stojící Tomáš Vitáček mi radí nedělat to, v tom mokru by to byl masakr a hoši ještě přijedou, neboj. Pak se potěšen vítám s velkou osobností české a čs. cyklistiky, věhasným trenérem Vršeckým, který na start přivezl svou svěřenkyni, nyní jezdící v Itálii. Na mou poznámku, že si nevybral zrovna nejlepší ročník lakonicky odvětví – taková je cyklistika. Zároveň si uvědomuji, že mi tu chybí jiná cyklistická osobnost – nevidím Jirku Ježka, ten Doksy opravdu málokdy vynechá.

Startuje předjezdec, otec závodu Michal Kokta, záhy přijíždí Policie Prahy východ, upřesňujeme si působení. Ještě maličko doladím účinkování pořadatelů na startu. Hlásím deset minut do startu

prvního balíku, přede mnou pobíhá jednička UACu s povadlým předním kolem, snad to stihne přezout. Pak rychle na čáru, pár slov před vyjetím o situaci, že prší vidí všichni, hoch od čipů urguje start, nemám v autě kolegyni rozhodčí, trochu se zapoměla u presentace, malé zdržení. A jdeme na to. Hned od začátku profí práce policejního vozu, jak čistí prostor před balíkem. Zatím držíme manifestační tempo, závory Všetaty jsou dole, krátké zastavení a je odmávnuto.

Co jsem viděl: Jako oba předchozí roky, po odmávnutí žádné- do vrabců jako když střelí. Hoši pokračují manifestačním tempem, teprve v esíčku ve Všetatech to rozjíždí. Prudká vracečka v Čečelicích je zrádně kluzká, čelo to ví a jede podle toho. Hned první brdek se jede naplno, stejně tak padák k železničnímu přejezdu. Slabší náтуры nabírají ztrátu. Po výjezdu na mladoboleslavskou je v čele čtveřice borců, samozřejmě jednička UAC Nežerka, jeho týmový kolega z LAWI - Doležal, jeden dres VAPE, tedy Kubín a čtvrtého ve zpětném zrcátku neidentifikuji, nejspíš Blažej z CK Příbram. Na přehledném, pověstně nepřátelsky větrném úseku vzorně spolupracují, početnější skupina pronásledovatelů očividně ztrácí. Po odbočení na náhradní trasu (oproti Řepínu dosti nuda), už pronásledovatelé mizí z dohledu. Tato čtyřka jede na vítězství. Pospolu, bez zaváhání až pod Romanov. Tady se rozhoduje podruhé, tentokrát definitivně. Václav Nežerka, první v cíli Vitáckovy horské prémie, za ním díra. Náskok si zkušeně hlídá a spíš navyšuje až do cíle závodu. Teprve po třech minutách dojíždějí poztracení soupeři. Tedy sláva novému jménu v listině vítězů Doksů!

Co jsem neviděl, ale mám z doslechu: Také před zralým balíkem precizní práce policejních vozů. Tady je situace vyrovnanější, až pod Romanov se drží větší skupina, takže na lámání chleba došlo až zde. Co se čekalo – dopředu jde VI. Paudera, s ním oranžový Kapr, co se nečekalo, že tam budou další dva oranžoví – Kolíkáč a nováček na Doksech Rydval. Slibné pro Šlapky, jak sesadit z trůnu Pauderu. Jenže to je jezdec do mokra. Vyhrává zralý balík potřetí a vždycky to byl popršený závod. Z oranžových s ním do spurtu vydržel pouze Karel Prager, ale sám nestačil. Záhy dospurtoval další specialista na mokro – Robert Sýkora, který tak obhájil loňské zmoklé veteránské zlato.

CK Vinohradské Šlapky se tak stávají nejúspěšnějším teamem letošního závodu, ke zlatu Sýkory a stříbru Pragera přidávají bronz veterán Rydval a žena Iva Mědílková. Od každé medaile jednu získává LAWI Autor team. Po jedné zlaté BMC Viessmann – mazák Kvapil, SKI Paudera - ctihodný Paudera, Forno d Asolo - žena Martina Růžičková a sláva - borec CKKV, stařík Roman Chládek.

Roman Chládek, jeden ze čtyř zúčastněných členů pořádajícího CKKV. Kde jsou ty časy, kdy startovalo dvacet borců CKKV a minimálně desítka mělnických. Z těch jsem zahlédl jediného mladíka. Holt zestárli jsme, onemocněli a zhmotněli, aspoň že na ty křižovatky se ještě doplahočíme. Prapor přebírají nové, mladší týmy, nebo alespoň věkově všestarmné a moc mne těší, že atmosféru Doksů dál velebí (CK Vinohradské Šlapky, Dexter Cycling a další).

Atmosféra při vyhlašování je trochu vlažná, jak mi sdělil vnuk, předávající medaile. Na svá speciální ocenění jsme ani tentokrát nezapomněli, nejstarším závodníkem v pelotonu byl Venca Hrachovina, který debutoval v hektickém boomu v třidevadesátém (mimočodem stejný ročník narození jako já). Nejhmotnější borec měl 97,7 kg, ve své skleróze už si ani nepamatuji jeho jméno. A cyklista, nejdéle se kochající krásou trasy – Michal Kokta, k věčné slávě by úplně stačilo, že tento závod vymyslel, ale musím dodat, že pojem nejdéle se kochající cyklista zde sedí dokonale. Za svých odjetých 29 ročníků strávil na trase v součtu bezmála čtyři dny a noci.

Ono bujaré veselí na terase po závodě už dávno není tak bujaré, jak to popisují reporty z dřívějších časů. Doba je jiná, banda bavičů z CKKV, Ottisovi Mělničáci, či Tomáš Vitáček, mistr pozávodních oslav, ti všichni večer absentují. Ale rčení, že kdo neprožil Doksy až do pátečního rána, jakoby je nikdy nejel, stále platí. Dík borcům z Vinohradských Šlapek to má stále svou váhu.

-VLK-